

ESOTERISK ANTROPOLOGI

ARIERNA, DEL TVÅ

Andra underrasen: araberna

Ungefär samtidigt som det första ariska imperiet började sin nedgång, inledde manun arbetet med att utveckla de fyra underraserna i de fyra dalarna. Av gruppen tjänare, som hade utvecklats i den stora ariska civilisationen, valde manun ut ett litet antal släkter, som var villiga att bli pionjärer. Dessa lämnade Brostaden och vandrade ut i vildmarken för att grunda hans nya koloni. Många av dessa individer var långt senare, i vår tid, aktiva på olika sätt i samband med esoterikens publicering från år 1875.

Mars och Merkurius och ytterligare ett antal mycket högt utvecklade individer inkarnerade i kolonins tredje generation för att specialisera typen. Det är en regel att typen blir som bäst när dylika mycket högt utvecklade individer inkarnerar, och då upplever den nya rasen sin guldålder. Senare kommer yngre själar in, och de är naturligtvis oförmögna att upprätthålla samma höga nivå.

Folkets stora massa, som blev kvar i Brostaden, ansåg dem som vandrade ut till dalen mycket dåraktiga, ty den existerande civilisationen stod på en mycket hög nivå, och det föreföll dem meningslöst att vandra ut och grunda en ny i en obebodd dal. Dessutom syntes den nya religion som dalborna antagit alldeles onödigt och underlägsen deras egen.

I flera hundra år ökade dalborna i antal, samtidigt som manu noga specialiserade dem, tills han cirka år 40 000 fvt beslöt att sända ut dem i världen. Under Mars' ledning vandrade de i sina förfäders fotspår tillbaka till Arabien i syfte att arianisera, i ariernas krets upptaga araberna, vilka av alla atlantiderna var närmast i att äga de nya egenskaperna.

Senare tog Mars personligen kommandot över sina styrkor och erhöll tillåtelse från en stark och vänligt sinnad makt, som härskade över de länder som nu är Irak och Iran, att låta hans folk tåga genom dessa länder på en noga vaktad väg.

Denna utvandring omfattade ungefär en kvarts miljon människor, varav 150 000 män i stridbar ålder och 100 000 kvinnor och barn.

Två år tidigare hade manun genom budbärare förberett araberna på sin ankomst. Efter ett ringa motstånd och besvär tillät arabernas hövding nykomlingarna att bosätta sig i en stor öde dal på gränsen till hans land.

På kort tid hade de nyankomna lyckats bevattna hela dalen från en flod som rann i dess mitt. Inom ett år var landet uppodlat och gav stora skördar. På tre år byggde de upp en blomstrande och självförsörjande civilisation.

Arabhövdingen blev avundsjuk och sökte förmå manun att gå i förbund med honom för att anfälla ett grannland, vars hövding han låg i fejd med. Manun vägrade, varpå araben gick i förbund med sin forne fiende och i stället anföll de nyinvandrade arierna. Dessa försvarade sig emellertid under manuns ledning, och striden slutade med att de båda hövdingarna stupade. Manun gjorde sig därefter till härskare över alla tre staterna. De två besegrade folken fann snart att de hade det bättre under sin nye härskare än under den gamle, och manun började genast arianisera dem. Hans rike blomstrade och blev starkare i takt med att han i detta införlivade stam efter stam, vanligen utan blodspillan och med deras samtycke.

Kort före sin död fyrtio år senare härskade han över norra halvan av Arabien. Södra halvan vägrade att låta sig införlivas i riket på grund av en fanatisk religiös ledare, Alastor. Denne utgick i sitt motstånd från det förbud manun gav i längst förflutna dagar mot att beblanda sig med främlingar. Stammarna i söder förenade sig i sitt motstånd mot den som egentligen var deras egen ledare i ny inkarnation och gjorde därvid hans ursprungliga befallning om att behålla rasens renhet till sitt stridsrop emot honom.

Manun hade haft för avsikt att arianisera dessa hans gamla anhängare, men föreställningen att de var ett utvalt folk var så stark att de förkastade hans planer. Det är från dessa människor som judarna leder sitt ursprung, vilket vi snart skall se.

Medan denna utdragna kamp pågick, kom världsläraren (som i framtiden skulle bli Gautama Buddha) till den andra underrasen för att ge den nya religion som han hade utbrett i Egypten såsom en reform av den gamla tro som då rådde där.

Vid denna tid, cirka 40 000 fvt, härskade ett atlantiskt rike i Egypten. Det hade nått en mycket hög grad av civilisation, det ägde väldiga tempel, en mycket påkostad ritual och en utstuderad religiös undervisning. Egypterna var djupt religiösa och hade även psykiska förmågor. De genomförde praktfulla processioner och ceremonier, som var laddade med djupa känslor, och hela folkmassor greps av lidelsefulla sinnesrörelser, när de begrät den döde Osiris och vädjade till honom att komma tillbaka.

Världsläraren kom till sitt folk som Tehuti eller Thoth, som grekerna senare kallade Hermes. Han lärde om det inre ljuset. ”Det ljus som upplyser varje människa som kommer till världen” var ett uttryck som sedan fann vägen in i Johannesevangeliet. ”Jag är detta ljus”, bad han dem att upprepa, ”detta ljus är jag”. ”Detta ljus är den sanna människan... detta ljus finns dolt överallt” det finns i varje klippa och varje sten... Detta ljus är människornas liv. Även om det finns präktiga ceremonier, även om det finns plikter för prästerna och många sätt för dem att hjälpa människorna, är detta ljus varje människa närmare än något annat, det finns inne i hennes hjärta. För varje människa är verkligheten närmare än någon ceremoni, ty hon behöver endast vända blicken inåt, så får hon skåda ljuset. Detta är ändamålet med alla ceremonierna, och ceremonierna skall inte avskaffas, ty jag har inte kommit för att avskaffa utan för att fullborda. När en människa nått insikt, går hon bortom ceremonierna, går hon till Osiris, går hon till ljuset, ljuset Amen-Ra, från vilket allt har utgått och till vilket allt en gång skall återvända.”

Och återigen: ”Osiris finns i himmelen, men Osiris finns också innerst i människornas hjärta. När Osiris i hjärtat känner Osiris i himmelen, då blir människan Gud och Osiris, splittad i många delar, blir åter en.”

Till farao, konungen, gav han rättesnöret: ”Se till ljuset”, ty endast i den mån konungen ser ljuset i vars och ens hjärta kan han styra väl och vist. Till folket gav han rättesnöret: ”Du är ljuset, låt detta ljus skina”. Detta motto blev sedan inskrivet på templens pelare, på dörrposterna och på små modeller av tempelpelare som förfärdigades av ädla metaller eller lera. Ett annat omtyckt tänkespråk var: ”Följ ljuset!”, vilket spred sig västerut och blev Runda Bordets motto. Om sina döda sade folket, ”De har gått till ljuset”.

Från Egypten begav sig världsläraren till Arabien för att undervisa andra underrasen i den nya religionen.

Efter några århundraden uppsteg en mer äregirig härskare på tronen i andra underrasens land. Han satte upp en här och marscherade med söderut ned till havet och utropade sig själv till kejsare över hela Arabien.

En fanatisk del av folket i söder leddes av en profet, som var en vild men medryckande talare. De protesterade mot vad de ansåg vara ondskans triumf, övergav det land de erövat och flyttade över Röda havet till nuvarande Somalia. Där bodde de och ökade i antal i flera hundra år, tills en allvarlig brytning skedde. Den vid denna tid härskande profeten förälskade sig i en ung negress och hävdade då oblygt att hans relation med henne inte innebar något avsteg från principen att inte beblanda sig med andra raser, eftersom negresser var blotta slavinnor och alltså egendom att jämställa med boskap och lösöre snarare än hustrur.

En avsevärd minoritet avvisade denna klumpiga lagtolkning av en liderlig präst. De fronde- rande avskilde sig från det övriga folket, utrustade en karavan och begav sig norrut runt Adenbukten uppför Rödahavskusten in på egyptisk mark. Deras berättelse om varför de utvandrat behagade den regerande faraon, som skänkte dem ett avlägset landområde att bosätta sig på.

En senare farao krävde allt mer av dem i skatter och dessutom dagsverken. Detta ogillade de, så de utvandrade på nytt, denna gång till Palestina, där de senare blir kända som israeliterna, alltjämt upprätthållande föreställningen att de är Guds utvalda folk.

Det är förkastelsens dåliga sådd som gjort israeliterna och senare judarna till ett folk, som alltid levat för sig, varvid samma monader inkarnerar gång på gång i folket, i stället för att vandra vidare från ras till ras, som övriga monader. Denna föreställning, att vara det utvalda folket, har alltid väckt misstro ända till öppen fiendskap hos alla folk där israeliterna bott.

Israeliterna var ursprungligen en nomadstam liksom övriga beduinaraber. Deras gud Jahoh var enligt deras eget medgivande en stamgud bland de andra. Jahos krav på blodiga offer ger tydligt besked om att det endast var en blodtörstig elemental och alls inte den kosmiske Guden. Israeliterna levde av att föda upp småboskap och men också av att överfalla och plundra handelskaravanerna.

Det var för att få slut på det olidliga ökenröveriet, som härskaren i Babylonien Nebukadnessar, lät slå till mot dem och föra bort några tio tusen av dem till sitt rike för att civilisera dem. Där kom de för första gången i kontakt med verkligt civiliserade människor, fick lära sig läsa och skriva och fick sina första begrepp om Gud utöver blodtörstiga stamgudar och elementaler. Det var i Babylon, som deras skrivare av den nya, bildade generationen började skriva ihop deras heliga böcker, som senare blev vårt Gamla Testamente. Stamguden Jahoh fick därmed låna drag av ett kosmiskt allgott och allsmäktigt väsen. Detta är förklaringen på de många motsägelserna i beskrivningen av Gud i Gamla Testamentet. När de återkom från Babylon ett par generationer senare, blev de under Esras och Nehemjas ledning ännu fastare i sin övertygelse att de var ett utvalt folk, som under inga villkor fick beblanda sig med andra folk.

Majoriteten, som hade blivit kvar i Somalia, ansattes av slavjägare, och efter att ha förlorat tusentals liv, övergav de sina hem och flyttade tillbaka över Adenviken till Arabien. Där togs de vänligt emot och uppgick snart i den allmänna befolkningen. De kallade sig de verkliga araberna, fastän de förtjänar benämningen minst av alla. Också i dag lever en tradition om att de verkliga araberna landsteg i Aden och sedan spred sig norrut. Det finns också en legend om att mostareberna i Nordarabien en gång gav sig av och var länge borta i fjärran länder i Asien, långt bortom Iran och återvände mycket märkta av sin bortavaro i främmande länder.

Andra underrasen växte och ökade i antal under många tusen år. Den utsträckte sitt herravälde över nästan hela Afrika förutom Egypten. Senare invaderade den Egypten och härskade en kort tid som hyksos-kungarna. Men deras storhetstid var över, när de härskade över den stora algeriska ön, trängde ned till östkusten av Godahoppssudden och grundade ett rike, som innefattade nuvarande sydvästra Zimbabwe, Transvaal och Swaziland.

Efter att upprepade gånger inkarnerat i Arabien deltog tjänarna i uppbyggandet av det sydafrikanska imperiet, och Mars härskade där som kung. Städer byggdes av den omhuldade massiva typen och väldiga tempel, en alls icke oäven civilisation. Men klyftan mellan de infödda afrikanerna och de arabiska erövrarna var för stor för att överbryggas, och afrikanerna förblev kroppsarbetare och tjänare, helt underkuvade.

Araberna anlade kolonier också på Afrikas västkust men råkade i strid med män från Poseidonis och drevs till slut helt tillbaka.

Madagaskar invaderades, och Sydimperiet försökte bemäktiga sig ön men lyckades endast med kortlivade samhällen på delar av kustremsan.

När det stora sumeriska imperiet, som omfattade nuvarande Irak, Iran och Turkestan, slutligen upplöstes i många småstater och gick under i anarki, kämpade en arabisk kung i tjugo år för att bemäktiga sig området och lyckades till sist göra sig till herre över det mesopotamiska slättlandet och nästan hela Iran fram till Khorasans sjö, där öken nu utbreder sig. Men han lyckades inte erövra Kurdistan och bergslandet.

Efter hans död befäste hans son riket snarare än sökte utvidga det. Det höll samman några hundra år, men dynastiska strider bröt ut i själva moderlandet Arabien, och guvernören över Iran, en kusin till den arabiske kungen, förklarade sig självständig. Den arabiska dynasti han grundade varade i två hundra år under ständiga krig.

Sedan kom åter igen en tid av omvälvningar och uppsplittring i små stammar, så att riket inte kunde försvara sig för infall av vilda centralasiatiska nomader. Senare försökte en arabisk kung invadera Indien sjövägen, men hans flotta förintades, och hans män dödades eller togs till fånga.

Efter att det arabiska imperiet i Irak och Iran slutligen brutit samman, följde många århundraden av anarki och blodsutgjutelse, varunder rikenas befolkning starkt minskades. Därför beslöt manun att komma till dessa folks räddning och sända dem sin tredje underrasa, som skulle upprätta det stora iranska imperiet.

Den arabiska underrasen kallas ibland den semitiska, ett namn som rätteligen tillkommer den atlantiska femte underrasen.

Tredje underrasen: iranierna

Det gick tio tusen år från det manun sände ut den andra underrasen till dess han sände ut den tredje, iranierna. Därmed är vi framme vid tiden 30 000 år fvt. Vid denna tid var Brostaden alltfjämt stor men minskande i prakt.

Tredje rottrassens folk hade förberetts i många århundraden i sin egen dal, tills de uppvisade en alldeles särskild typ. I sitt ursprungliga urval i Atlantis hade manun medtagit en liten andel av de bästa av den atlantiska underrasen, sumererna, och nu använde han de släkter som hade bevarat mest av det sumeriska blodet och lät sin grupp av pionjärer inkarnera i dem. Några få av dem skickades iväg att hämta tillbaka något sumeriskt blod från dess hem i mera västliga länder.

När denna unga underrasa förökade sig och växte, visade den sig vara mer ett herde- än ett bondefolk, och den höll stora hjordar av får, nöt och hästar.

Manun lät sig födas in i denna underrasa i dess femte generation och hade för detta tillfälle avsevärt modifierat sitt utseende. Han lät folket föröka sig i cirka två tusen år, tills det fanns tillgänglig en här av 300 000 stridande män. Då skickade han Mars, Corona och andra som var lämpliga anförare av hans armé och ledde själv denna, varvid han lämnade kvinnor och barn kvar i dalen.

Färden gick delvis genom mycket svår terräng. Hären måste forcera några av passen i Tianshanbergen, där de vrider sig runt in i Kashgardistrikter med höjder på 2700 meter över havet. En del av marschen gick längs en flod som löpte genom raviner och dalar. Manu lät sin armé välla in i Kashgar och besegrade lätt de horder av nomader som vågade angripa honom, när han marscherade genom deras öknar. De använda vapnen var långa och korta lansar och spjut, korta och starka svärd, slungor och bågar. Många av byarna, som länge varit ansatta av anfallande nomader, varvid invånarna plundrats och massakrerats, välkomnade en makt, som skulle återställa och upprätthålla ordningen.

På två år erövrades Iran utan mycken svårighet, och därefter underlades Mesopotamien, det nuvarande Irak och Kuwait. Militära posteringar upprättades på regelbundna avstånd från varandra, och manun fördelade territoriet på sina närmaste underlydande chefer. Fästningar byggdes, först av lera och tegel, sedan av sten, tills det fanns ett nätverk av sådana försvarsverk till förebyggande av anfall från bergen. Inget försök gjordes att besegra de krigiska stammarna, men de var i praktiken begränsade till sina berg och kunde inte längre plundra de fredliga slättinvånarna.

Landet erövrades ända fram till öknen i söder och till de kurdiska bergen i norr. När landet varit befolkat och fridfullt några år, kallade manun på kvinnorna och barnen, som lämnats kvar i dalen.

De följande femtio åren höll manun det nya imperiet under sitt direkta styre, besökte det flera gånger och utsåg medlemmar av sin egen familj till guvernörer. Han efterträddes av Mars, och Corona var en oberoende kung över Iran.

Från denna tid växte tredje underrasen hastigt i makt, tills den efter några århundraden behärskade hela Västasien från Medelhavet till Pamir och från Persiska viken till Aralsjön.

När tredje underrasen slog sig ned i Iran, räknade den ungefär en miljon i antal. De förökade sig snabbt och införlivade med sitt folk de små skaror invånare landet hyste, när de invandrade i det.

Imperiet ägde bestånd till omkring år 2200 fvt, även om det under dessa 28 000 år inträffade många både små och stora förändringar.

Mesta delen av tiden var Iran och Mesopotamien under olika härskare, varav ibland den ene, ibland den andre nominellt var överordnad. Ibland bröts de båda länderna upp i småstater, som visade ett slags lös feodal tro och huldhet mot centralrikets kung. Genom hela sin historia hade dessa riken återkommande besvär med dels nomadiserande mongoler, dels bergsstammar i Kurdistan och Hindukush. Ibland trängde iranierna undan de vilda stammarna, ibland höll de sig undan dem.

I ett tidsskede härskade de över det mesta av Mindre Asien och slog sig tillfälligt ner i flera av de länder som gränsade till Medelhavet. En tid innehade de Cypern, Rhodos och Kreta, men den atlantidiska makten var på det hela taget för stark för dem i den delen av världen, och de undvek att stöta sig med den.

Västerut råkade de ibland i strid med mäktiga skytiska och hettitiska statsförbund. En gång erövrade de Syrien men övergav det som värdelöst. Två gånger råkade de i konflikt med Egypten men kunde uträtta föga mot det.

Största delen av denna tid upprätthöll de en hög civilisationsnivå, och många lämningar av deras förnämliga arkitektur ligger under ökensanden. Många olika dynastier uppstod hos dem, och många olika språk talades i deras brokiga historia.

De undvek att råka i strid med Indien, som de var skilda från av ett vilt land, ett slags ingenmansland. Arabien beredde dem föga besvär, ty däremellan låg ett brett ökenbälte.

Iranierna var framstående handelsmän och hantverkare, var mer bofasta än andra underrasen och hade mer bestämda uppfattningar i religiösa ting. Våra dagars parser ger oss en ganska god föreställning om hur de såg ut. Irans nuvarande invånare har alltjämt mycket av deras blod i sig, även om de blivit uppblandade med sina arabiska erövrare. Kurderna, afghanerna och balucherna är också huvudsakligen ättlingar till dem.

År 29 700 fvt kom världsläraren (den framtida Gautama Buddha) till tredje underrasen såsom den förste Zoroaster eller Zarathushtra och grundade eldens religion. Zoroaster var Mars' näst äldste son, en inkarnation av Merkurius. Han hade utvalts till redskap för världsläraren, bodhisattvan. Surya (den framtida herren Maitreya) var vid denna tid överstepräst och stod i spetsen för statsreligionen, som var en blandning av natur- och stjärndyrkan, och han ägde en oerhörd auktoritet, dels på grund av det ämbete han innehade, dels därför att han var av kungligt blod. Merkurius hade sedan barndomen utbildats till sin höga bestämelse.

Världsläraren kom från Shambhala i emotionalhöljet och tog Merkurius' kropp i besittning. En stor procession utgick från kungliga palatset till stadens huvudtempel. Kungen skred på högra sidan under en gyllene tronhimmel, översteprästen under en ädelstensbesatt himmel till vänster. Mellan dem satt prinsen på en gyllene tron, som bars axelhögt. De tre gestalterna stannade vid foten till trapporna upp till tempelporten, prinsen steg ned från tronen, och de tre vandrade uppför trapporna. Prinsen, som nu var världsläraren, gick i mitten.

Surya tillkännagav för det församlade folket att han som stod där inte längre var prinsen utan budbäraren från Den Allra Högste och från Eldens Söner, som dvaldes fjärran i öster, därifrån deras förfäder en gång kommit. I egenskap av överhuvud för deras tro bad han ödmjukt honom välkommen.

Världsläraren talade sedan om den mission som blivit honom anförtrodd av Eldens Herrar och sade dem att han hade medfört till dem en sinnebild, som de alltid skulle bära i sina hjärtan. Han sade dem att elden är det renaste av alla elementen och alla tings renare och att den hädanefter skulle vara deras sinnebild för det heligaste. Den finns nedlagd i solen och brinner, ehuru dold, i människornas hjärtan. Den är värme, ljus, hälsa och styrka, och i den och genom den har alla ting rörelse och liv. Han berättade för dem hurusom de i alla ting borde se eldens dolda närvaro.

Han lyfte sin högra hand. Det glimmade i den en stav som sköt ut blixtar åt alla håll. Han pekade med staven mot öster, ropade några ord på ett okänt tungomål, och himlen förvandlades till ett eldtäcke. Eld föll på altaret, där ved, harts och rökelse hade lagts, och en stjärna strålade över hans huvud. Prästerna och folket föll på sina anleten. Surya och kungen bugade sig i vördnad.

Processionen återvände sedan till palatset. Folket bar hem de blommor som hade regnat ned från skyn, när elden hade gått över dem, och bevarade dem som arvegods till sina ättlingar.

Världsläraren stannade länge i staden, gick dagligen till templet för att undervisa prästerna. Han lärde dem att elden och vattnet är de som renar allt annat och aldrig får smutsas, att också vattnet renas med elden, att elden och vattnet är de två andarna, elden livet och vattnet formen, och mycket annat.

Det kan tänkas att det av denna undervisning uppstod den senare läran om Ahura Mazdâ och Angra Mainyu, den gode och den onde anden. Det finns textställen som tyder på att Ahura Mazdâs motpol ursprungligen inte var en ond makt utan i stället materien, medan Ahura Mazdâ var anden.

Världsläraren samlade omkring sig en upphöjd skara av mästare och andra mindre av lägre rang och utvecklingsgrad. Åt dessa överlämnade han uppgiften att föra läran vidare, sedan han lämnat dem.

Hans avfärd var lika dramatisk som hans ankomst. När han talade från den stora upphöjningen sista gången, fastän folket inte visste att det var sista gången, inskärpte han i dem plikten att förvärva kunskap och öva kärlek och bjöd folket att följa och lyda Surya, som han insatt som lärare i sitt ställe. Sedan sade han till dem att han skulle lämna dem, välsignade dem och, lyftande sina armar upp mot himlen i öster, ropade han högt. På himlen uppenbarade sig ett virvlande moln av eld, som omvärvde honom där han stod och sedan, alltjämt virvlande, sköt upp i luften österut, och han var borta.

Merkurius, som i sitt emotionelhölje alltid hade befunnit sig i hans närhet, återvände med honom till de heliga och vilade en tid i deras frid.

Efter att världsläraren lämnat dem, försvann stjärndyrkan inte genast, ty folket hade betraktat hans lära som en reform, inte som en ersättning, och det dyrkade alltjämt månen, Venus, de övriga planeterna och stjärnbilderna. Men elden hölls helig som sinnebild för solen, och den nya religionen omslöt snarare än undanträngde den gamla. Gradvis blev eldens religion starkare. Stjärndyrkan vek undan från Iran till Mesopotamien, där den förblev den rådande religionen och antog en mycket vetenskaplig form.

Astrologin nådde där sin höjdpunkt och styrde människornas liv och handlingar, både offentliga och privata, på ett vetenskapligt sätt. Dess prästerliga utövare ägde mycken esoterisk kunskap, och magernas kunskap blev berömd i hela Österlandet.

I Iran segrade eldens religion, och senare profeter fortsatte den store Zarathushtras verk och byggde upp den zoroastriska tron och dess litteratur, varav delar har ägt bestånd till den dag i dag är.

Utlagt på internet den 28 april 2006

Senast ändrat den 13 februari 2008.